

Het grote
geheim

Wim Rimaux

Het grote geheim

Wim Rimaux

Auteur: Wim Rimaux

Illustraties: Wim Rimaux

*Voor alle mensen die het niet altijd even makkelijk
hebben na een verslaving...
ga op zoek naar je eigen innerlijke kracht en weet,
er is altijd licht aan het einde van de tunnel,
wat er ook gebeurt!*

1

In den beginne schiep God hemel en aarde of neen, dit is het begin van een ander boek. Laten we beginnen bij het begin van mijn verhaal, startend bij mijn geboorte.

Geboren worden is één van de zekerheden die we in ons leven hebben net zoals het sterven. Dat is zeker. Je wordt geboren en je zal sterven. Hoe jammer dit nu eenmaal klinkt. Al de rest, wie of wat je zal tegenkomen in je leven, de tegenslagen of de dingen die je gelukkig zullen maken, zijn zo onvoorspelbaar.

Je kan het leven eigenlijk vergelijken met een kaartspel. Wanneer je je op een bepaalde dag behoorlijk aan het vervelen bent, moet je eens proberen om enkele kaarten uit een pakje te trekken. Je zal nooit dezelfde kaart trekken. Is dit nu juist niet het leukste aan het leven?

We worden allemaal geboren met een blanco blad in een nog onbeschreven boek. Jij bent zelf de regisseur van het verdere leven. Doorheen je leven maak je onverwachte of geplande keuzes die je al dan niet gelukkig maken.

Bestaat een perfect leven waar alles van de eerste keer lukt? Het antwoord is overduidelijk van niet. Bij mij is dit alleszins zeker niet het geval. Graag wil ik mijn verhaal uit de doeken doen. Ik wil vertellen wat er in mijn levensjaren zoal is gebeurd en welke

tegenslagen ik heb meegemaakt om uiteindelijk te komen tot de man die ik nu ben geworden.

Ik begin bij het begin. Op een dag besliste ik dat het tijd werd om op de wereld te komen. Bewust heb ik dit natuurlijk niet meegemaakt, daarvoor was ik nog veel te klein en werkte mijn verstand niet zoals dit nu doet.

Ik ben geboren op een winterdag in februari, om precies te zijn op tien februari. Het jaartal speelt echter geen rol. Maar als ik het jullie toch mag vertellen, laat ons dan zeggen dat ik het licht zag in het gezegende jaar 1983. Als een krijsende baby kwam ik ter wereld rond 14u30.

Ik was het eerste kind van mijn jonge ouders na eerdere miskramen. Een gezonde, energieke zoon. Ik kreeg de naam Guillaume¹.

Ik ben letterlijk in het leven gevlogen. Vanaf de eerste ademteug schreeuwde ik letterlijk en figuurlijk het hele ziekenhuis bijeen.

Na een op zich gemakkelijke geboorte lag ik vredig of toch niet, ik denk dat mama er wel iets anders over zal zeggen, te slapen in de grote ziekenhuiskamer waar mijn mama even moest recupereren.

¹ *Guillaume is de Franse variant van Wilhelm, een tweestammige Germaanse naam. 'Wil' betekent 'wilskracht, streven' en 'helm' staat voor 'helm, beschermer, koning'.*

Na enige dagen in de roes te liggen en de tig aantal bezoekjes die mijn mama gekregen heeft nadat ik ter wereld kwam, was het tijd om naar mijn echte huis te vertrekken. Mijn zielsgelukkige ouders en ikzelf, goed ingepakt, vertrokken naar het klein gezellig appartementje. Alles was er voorzien. Mijn bedje lag klaar want ik was nog veel te klein om zelfstandig te kunnen rondlopen. Na amper tien maanden moesten mijn ouders mij goed in het oog houden want ik was al weg voordat ze het wisten. Ik verkende de wereld en het stond me zeker aan. Mijn ouders zullen dit geweten hebben want de rust was volledig verdwenen.

Ik liep onverschrokken door de vertrekken van het appartement, botste overal tegen en ik maakte het hen in het begin van mijn bestaan niet al te gemakkelijk. Ik was zeker geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Ik was een kind met een eigen willetje en dit liet ik duidelijk merken en horen.

Een goed jaar later verwelkomde ik mijn eerste broertje. Hij werd van begin af aan een echt speelkameraadje.

Het appartement werd net iets te krap voor ons vieren. We verhuisden naar een nieuwe woonst, dit keer een huis met een tuin. Het huis was eigendom van mijn grootouders en vanaf dat moment betaalden mijn ouders hen elke maand mooi hun huishuur.

Echt gemakkelijk hadden mijn ouders het niet in het begin. Mijn mama bleef thuis om voor mij te zorgen en papa ging werken. De kosten waren er en met twee kinderen was het financieel wel zwaarder. Mijn broer en ik werden natuurlijk altijd verwend. Wij hadden alles wat ons hartje begeerde en we werden overladen met pure onvoorwaardelijke liefde van onze ouders!

Mijn broer en ik waren echt twee handen op één buik. We konden zalige lange momenten spelen met de meest onnozele dingen! Op een bepaald moment hadden we loopfietsjes. We renden als gekken achter elkaar. Wat een lawaai en een drukke bedoening moet dit wel niet geweest zijn voor mijn ouders.

Na vier jaar kregen we er een broertje bij. Hij stierf bijna bij de geboorte doordat de navelstreng rond zijn nek was gewikkeld. Toen hij werd geboren, was hij een blauwe smurf. Natuurlijk is daar niks grappig aan maar wel te vermelden waard. Tot groot geluk van mijn ouders kwam hij er zonder noemenswaardige problemen door en werd hij de derde telg in ons gezinnetje.

Na de geboorte van mijn jongste broer waren we onafscheidelijk. Drie jongens die elkaar door dik en dun steunden. Onze veilig cocon met de drie musketiers.

Na een tijdje was voor mij het moment aangebroken om als grote jongen naar de eerste kleuterklas te gaan. Dit verliep echter niet zonder slag of stoot. Mijn vader wou me absoluut inschrijven in de gemeenteschool in de buurt. Zo gezegd, zo gedaan. De eerste

schooldag als kleine kleuter zou een geweldige dag moeten zijn geweest. Traantjes zijn er zeker geweest, zowel van mijn kant als bij mijn ouders. Na een paar minuutjes de tranen te laten rollen, laat ik ze voor wat het is en ik begin te spelen met de andere kindjes die er op de speelplaats rondlopen. In mijn, tot nu toe, jonge leventje was ik zo'n nerveuze en babbelende kleuter. Mijn mond stond geen vijf minuten stil, tot grote ergernis van de kleuterjuf. Op een bepaald moment was ik zodanig aan het praten dat de juf een grote plakker op mijn mond heeft geplakt. Ik moest er de rest van de dag mee rondlopen. Dit voorval speelde de hele dag in mijn hoofdje af... Na het verlossende belsignaal om naar huis te mogen gaan, vertelde ik dit aan mijn ouders. Natuurlijk heb ik er geen idee van hoe ik dat toen zou hebben uitgelegd. Ze waren allebei boos maar ook zeer verontwaardigd door dit voorval. Ze besloten me de volgende dag in te schrijven in de vrije basisschool van het dorp.

Jaren gaan voorbij zonder echte noemenswaardige problemen. Ik had vrienden op school en voelde me redelijk goed. Hier kwam abrupt een eind aan toen ik in het vierde leerjaar terechtkwam. Ik had een goede kameraad met wie ik regelmatig speelde toen ik op bezoek ging bij mijn grootouders. We speelden vaak voetbal op straat of gingen gewoon bij elkaar langs om kattenkwaad uit te halen. We waren per slot van rekening echte jongens.